

24.8. 2013

Byl krásný, teplý letní den, když se moji rodiče rozhodli odvést mě do Londýna. Chápete to samotnou mě nechali v Děravém kotli a prý to nějak zvládnou. Jenže jak? Naštěstí se mě hned ujal velmi šikovný a šarmantní barman a ukázal mi můj pokojík na několik dnů před samotným odjezdem do Bradavic. Měl bílé stěny a zařízen byl velmi vkusně. Barman mi popřál pěkný pobyt a odešel. A bylo to tu. Zůstala jsem načisto sama. Co tady jako budu tolik dní dělat? No rozhodla jsem se, že tyto dny zaznamenám sem do svého deníčku, aby bylo jednou na co vzpomínat.

Hned první den jsem se krom ubytování vydala taky do Příčné ulice. Fiha. Tam je tedy obchodů. Byla jsem zde sice už tolikrát s rodiči, ale přesto to bylo něco. Být tam sama. Ten den jsem stihla nakoupit téměř veškeré vybavení, které bylo nutné do prvního ročníku.

25.8. 2013

Následující den jsem koupila hůlku u Ollivnadera a seznámila se s 2 budoucími prvačkami. A nadšeně ji všem ukazovala. Je totiž krásně červená a lehce zprohýbaná.

1.9. 2013

Milý deníčku tento další odstavec píšu z vlaku do Bradavic a je tedy možné, že tu budou chybi. Na nádraží jsem se dostala se skupinkou dalších studentů z kotle, takže to nebyl problém. Sedím v kupé s havraspárským prefektem. Je velice milý a dost se smějeme. Bohužel se, ale musím s tebou teď rozloučit, brzy totiž budeme na místě.

Hádej, co deníčku. První trapasík je na světě! Rozřazování! Tak dlouho jsem čekala, až budu zařazena, že jsem netrefila správnou stoličku s Moudrým kloboukem. Rudá jsem ještě byla, když jsem si sedala ke stolu. K mrzimorčatům. Ano! Jsme v Mrzimoru. Můj brácha David si myslel, že budu spíše v Havru, ale Mrzimor je fajn. Na stole se objevilo tedy hodně jídla. Tolik ho doma nemáme ani o Vánocích. Přejedla jsem se a to doslova. S nácpaným břichem jsem si na chvíli odskočila na záchod a když jsem se vrátila tak u našeho i jiných stolů nikdo nebyl. Noc jsme tedy strávili na záchodě. Moc pohodlné to tedy nebylo, ale druhý den mi pan kolejni Hamilton přidělil velmi pohodlnou postel. To bylo něco jiného.

5.9.2013

První dny na škole probíhaly docela na pohodu. To jsem, ale nevěděla, že přijdou lektvary. Hned první lektvar byl pro mě velmi těžký. Tak jsem se soustředila, že jsem do čaje zapomněla dát čaj a odevzdala jen horkou vodu. A všichni kolem mě to zvládli. Nechápala jsem, proč se mi to stalo. Bylo to snad z toho, že jsem se tolik těšila nebo to bylo přítomností Jeremyho Hatfielda, profesora lektvarů? Nevím do dneška ;)

7.9. 2013

Dnes jsem zjistila, co mě asi bude bavit a kde budu pravidelně usínat. Ano. Píšu o hodině, která mi zatím přijde nejméně záživná. Astronomie. Ale esej jsme poctivě odevzdala, aby jsem získala alespoň nějaké body pro kolej. Nemůžu si pomoci, ale myslím si, že v jiných kolejích musí být tak dvakrát víc studentů podle bodového skóre.

8.9. 2013

Hrad se mi líbí moc. A možná proto jsem také netrefila na první hodinu létání. Naštěstí na další už ano díky Benovi a Hanně. Jo a deníčku mám novinu! Mám spoustu nových přátel. Třetáka Nathana od nás a jeho kamarádku Yvonne ze Zmiji, do které se Nathan asi zamiloval. Bena, Hannu, ale ty už znáš. Taký Tierney a Deana a Jodie od nás z Mrzíku. Vratme se tedy k hodině létání. Naše létání vede taky poměrně hezký učitel, pan Taylor. Pro tentokrát jsem se rozhodla při venkovním tréninku letu na košťatech, stoupnout si daleko, abych ho jen slyšela, ale neviděla a zbytečně se nerozptílovala. Snad se mi zapalují lýtka nebo co. ;) Dostali jsme jednoduchý úkol a to přivolat koště -HOP a naskočit na něj. A hádej deníku, které koště nechtělo spolupracovat? No přeci to moje! Byla jsem poslední a navíc mi musel pan Taylor pomáhat. Byla jsem rudá až za ušima, ale létání mi docela obstojně šlo. Příště prý už bude teorie. Blíží se totiž zima.

Vánoce a Nový rok 2013

Ahojky deníčku! To je co? Už tu jsou Vánoce. Promiň, že jsem už dlouho do tebe nic nenapsala, ale užívala jsem si toho, že mám kolem sebe nové přátele, se kterými můžu trávit čas. Ano vidíš dobře. Našla jsem si kámoše. Ale to ty přece už víš.

Před Vánoce se toho hodně ještě událo. Konaly se workshopy a všelijaké hry. Byla jsem uplést si punčochu samozřejmě v kolejních barvách ;), taky jsem vyrobila jednu originální vánoční krabici a taky se rozhodla do ní upéct perníčky. Ty bohužel nedopadli dle mých představ ani pod vedením paní profesorky Hatfield. Tuto činnost zkusím příští rok. Co se mi ale podařilo

bylo vypěstovat ve sklenicích krásnou Vánoční hvězdu s Tie. To je kytka, které pan profesor říkal pryšec. Ted' zdobí náš pokoj na koleji. O Štědrém dnu byla taky nachystaná velká hostina. Skřítci si na ní dali fakt záležet. V atriu hradu jsem mávala na malou Mirai. Její teprve devět a už bydlí s rodiči na hradě! Ta se ale má, že má rodiče tady! Mávala jsem tak vehementně, že si toho všimla i paní ředitelka Gabrielle Graham, která až později zjistila že to není na ni. Ale zamávala mi zpět. Velká síň byla vyzdobena velmi vkusně. Stoly se prohýbaly jídlem, a tak jsme se opět přejedla. Bylo mi docela těžko. Ten den jsem ještě byla na nákupech na trzích v hradu a nakoupila nějaká cukrátky, která jsem poslala v krabicih svým kamarádům. Až na Yv na tu jsem nějak zapomněla. Tak příště. Moji ručně vyrobenou krabici jsem s cukrátky a přívěskem poslala Nathanovi, mému asi největšímu kamarádovi. Vždycky mi umí poradit.

Ráno následujícího dne bylo velmi veselé. Tolik dárků jsme fakt nečekala. Zatarasili mi výhled na protější postel, kde spává Jodie. Co mi upoutalo, ale pozornost nejvíce byl velký čokoládový jezevec se žlutou mašlí uprostřed pokoje. Hned jsme ho šla ochutnat. Mňam je mléčný. Hann, co má postel vedle mě rozbalovala taky dárečky. Velice mě potěšil ten od našich, ale zároveň trochu rozesmutnil. Dárky od mých kamarádů byli taky překrásné. Kdo mě, ale vyrazil dech, tak to byli naši kolejni pánové - Douglas a Connor. Dostala jsem obří krabici s věcmi na kempování a s huňatým overalem na spaní. ;) Už se těším na Nový rok, kdy ho obléknu na pyžamový večírek. Dnešní den byl tak moc pěkný a můj stesk po rodičích a hlavně bratrovi byl odstrčen na vedlejší kolej. Na hradě totiž byla připravena cesta kolem světa. Stanoviště tvořili jednotlivé tabule o tom, jak se slaví Vánoce všude možné po světě. Taky jsem vařila na jednom kakao, které bylo i pitné a mám ho velkou zásobu! Nějakým nedopatřením, jsem přeskočila házení šipek, a tak mě pan Perry s paní Tyler nepustili dovnitř cíle. Deníčku víš, že Japonci chodí o štědrém dnu do KFC? To je asi nějaká restaurace. Z cíle jsem se musela vrátit na stanoviště. Ale vše potom dopadlo dobře a v cíli jsme se dobře bavili a užívali si vánoční atmosféru.

Na štědrovečerní večeři jsem se neustrojila dle mých představ, a proto na nadcházející Silvestr jsme se rozhodla půjčit si kostým. Modré šaty vpředu u krku s vodou - řasením a černé střevíčky. Ples byl famózní. Byl v domě někde na jezeře, protože jsme tam pluli lodkami. S Hann jsme trsali, co nám síly stačily. Perfektní kreace, ale předváděla Sandy Taylor, naše profesorka přeměňování, která vyhlásila i vítěze psaných vánočních přání. Taky jsme se zúčastnila, ale nevyhrála. Vyhrála Vianna Neto. Kdo Sandy Tyler v tanci ale moc nestačil, ale ve zpěvu byl lepší, byl náš zástupce koleje pan Perry, který se k ní tu noc velmi měl. Slavnostní odpočet Nového roku proběhl na střeše, odkud byl krásný výhled na ohňostroj. Pak už ale byl čas jít se vrátit zpět na

hrad. S Hann jsme sklepení
proč. Jsou tam všude krysy!!

proběhly docela rychle. Deničku ty víš
Převlékla

jsem se do svého kolejního pyžama a jako správně vychovaná dívka jsme si zašla ještě vyčistit zuby. V koupelně byla docela tma, stejně tak i v kolejní místnosti, tak jsem to moc s čištěním nepřeháněla. Při cestě zpět jsme v té tmě málem narazila do lavice od stolu, na které seděl Nat. Vypadal celkem smutně, ale nechtěl o tom moc mluvit. Přisedla jsem si vedle něj a ještě nějaký čas jsme si povídali. Snažila jsem se ho rozveselit, ale zároveň padla řeč i na naše rodiny. Snažila jsem se být statečná, ale i nějaká slzička ukápla při vzpomínce na ně. Pak už jsme se, ale bavili o všem možném. Možná trochu jsem i drbali do doby než byl čas vydat se do hajan.

ZIMNÍ RADOVÁNKY 2014 A PYŽAMOVÝ VEČÍREK

Tak jsem tě otevřela. Jsi rád? Mám na to teď trochu čas. Ležím v posteli s chřipkou. Chápeš to? Já mám chřipku. Moc často se mi nestává, že jsem nemocná. Možná jsem měla toho Nathana poslechnout a najít si jiné místo na relaxaci než na studené zemi před krbem. Když já mám moc ráda ty plamínky, jak to tam pěkně poskakuje. No, ale v zimě bych to asi neměla přehánět. Teď už to vím. Nebo si vzít ke krbu židli. No jo, jsem líná. Někdy mi přijde, že se Nat chová jako můj starší brácha a to je jen o 2 roky starší.

No nic. Zpět k tomu na, co chci vzpomínat a k čemu se chci vrátit. O Vánocích padl návrh od Tie, že bychom si mohli udělat pyžamový večírek v pyžamech co jsme dostali od našich rodičů - kolejních k Vánocům. Jsou fakt skvělé a huňaté. Moc dobře se v nich spí. To pyžamo je overall. Ještě předtím než se večírek stal skutečností jsem samozřejmě chodila do školy. Viděla skvělý sněhový hrad na školních pozemcích, který postavili Yv s Nathanem a jejich přáteli. Snažila se zkoulovat sněhuláky, ale docela marně. Ale teď už bych věděla, jak na ně. Bohužel ležím v posteli a píšu tenhle zápisek. Taky jsem se byla podívat na pár bláznů, co se rozhodli zkusit vodu v jezírku a otužovat se. Vždyť to píšu! Blázni!

Ve škole toho na nás nahrnuli docela dost. V obraně jsme probírali jen teorii a praktická kouzla musíme sami trénovat ve spolce. Ale zas si zažijeme spoustu zábavy. Dějiny jsou stále dost nudné. Na astronomii nemá cenu chodit, když tam nechodí profesor. V létání naštěstí nelétáme, takže je to cajk. V lektvarech se začínám orientovat, ale taky to není můj oblíbený předmět. Co mám

vlastně ráda? Možná to jsou formule s naším panem kolejním Hamiltonem. I když je to po starší profesor, umí docela dost zaujmout. Právě v této hodině jsem byla naposledy a taky to byla

nejdramatičtější hodina týdne. Pan profesor se rozhodl zkoušet za body. Na první otázky mu odpověděl Dean od nás, ale pak údajně přehlédl hlásící se Laurie z Havru a vyvolal Tie, která mu odpověděla. Laurie to nemohla nechat jen tak a dotčeně se přihlásila. Hamilton se jí rozhodl dát šanci otázkou, kterou ale nevěděla. Byla úplně nepřičetná! Prý kvůli mrzimoru přijdou o školní pohár a nebudou mít novou spolku. Myslím, že jí hodně lidí v té třídě nechápalo a spíš se jí uchechtávalo. Vždyť vedou o více než 100 bodů a Mrzimor je poslední. Prostě héřečka.

Pyžamový večírek se myslím vydařil. Teda mě se moc líbil. Sice se nás moc nesešlo, ale byl zajímavý. Byl tu Dean, Tie, ital Alessandro, já a Nathan s bolavými zády. No řekni mi deníčku, kdo usne na židli a spí tam až do rána?

Vybavena batohem a dary od našich kolejní jsem se vydala do spolky. Jen pro upřesnění, dostali jsme sadu na kempování s spacáky, lékárničkou a vším možným na kempování. Moc jsme se těšila, jak to využiju a přespíme všichni ve spolce na zemi. Kdo byl jediný natěšený jsem byla já. Místo toho se řešilo, že by jsme přespali u někoho na pokoji. K nám, jako k holkám, ale kluci mají vstup zakázaný, respektive brzdí je nějaké kouzlo v tom k nám vejít. Ale u kluků by to šlo. Tam jsme mohly všude. Jako my holky. V každém pokoji mají kluci taky ty velké čoko jezevce. Jsou fakt boží. Musela jsem v každém pokoji alespoň kousek ochutnat. Chutnají všichni stejně. Kluci je sice dost bránili, ale musela jsem je ochutnat všude. Nakonec jsme se rozhodli, že každý přespíme ve své vlastní posteli.

Celý večer jsme si, pak povídali a hráli pantomimu. Byla jsem docela dost dobrá a musela stále něco předvádět. Kdo byl v hádání, ale lepší byl Nat. Bohužel ho bolela záda, tak jen hádal a mě nominoval, abych předváděla za něj. Tak proto jsem byla před krbem pořád. Ale myslím, že jsme si to náramně užili.

Taky mi přišel dopis od našich. Hned na začátku jsem poznala, že píše táta. Má kostrbatější písmo. Odpovídal na můj dopis, který jsem poslala po Spikovi. To je sova myslím Hann. Nebudu ti lhát, ne jedna slza mi ukápla při čtení. Ale teď bych měla deníčku zase si jít trochu prospat, abych byla co nejdřív fit a mohla chodit zas na hodiny a užívat si s kamarády.

Jaro 2014

Ano deníčku vrátila jsem se na chvíli zas k tobě. Jak jsem předpokládala, z chřipky jsem se brzo vyléčila a bylo nutné zase začít chodit do školy. Ležení v posteli mě tedy opravdu moc nebavilo. Dny ve škole běžely docela rychle. Profesori neměli problém s tím, že jsem byla nemocná, ale spíš já měla problém to všechno stihnout dohnat.

V létání jsme zase létali. Překvapivě. Moc mě to nebaví a hlavně mi to moc nejde. Dopředu tedy ano, ale slalom byl pro mě docela oříšek. Co mě na hodině, ale potěšilo, že i když jsem shodila několik kuzelů mezi, které jsme se měla vydat bylo to odměněno potleskem.

Ted' hodně času trávím doháněním - dovařovala jsem lektvary a učila se nová kouzla. Ty cvičím ve spolce. Mám díky tomu tak jistotu, že mě kdyžtak někdo opraví, když to řeknu špatně. Nejvíce mě v tomto pomohl Nat. Který mě hned několikrát opravil. Asi jsem nedávala moc pozor při hodině a výkladu nebo si to špatně opsala od Tie. Deníčku stále také přemýšlím, jestli mám vyrazit na farmu a pomáhat tam se sběrem nebo být celé prázdniny doma. Víím, že na farmu pojede Nat, aby si tam vydělal, ale o ostatních nic nevím.

Blíží se taky konec školního roku a zkoušky. Mám z nich docela strach. Nevím, jestli mám vše dobře opsané a hlavně, jestli dobře. No uvidíme. Třebas půjdu do dalšího ročníku, a jestli ano, pak bych to měla náležitě oslavit.

Zkouškové období

Drahý deníčku, zkouškové období začalo krásně. Měli jsme s kamarády, smím-li je tak nazvat, malou sešlost v jedné z tajných místností. A protože bylo před zkouškami, tak vůbec nevadilo, že jsme ponocovali po večerce. Ale to je jen naše tajemství.

Hodně večerů ted' trávím ve spolce a často mi dělá společnost můj kamarád Nate. S ním a s dalšími mrzíky pojedeme na Farmu si vydělat nějaký penízky. Rodiče mě pustily. Bude to krásné léto. Taký jsme při jednom z večerů vymysleli dobrou kombinaci. Mandlové sušenky s čoko pudinkem. Velká dobrota.

Začali jsme přeměnama. Tím
Jsem spokojená. Tak doufám,

nejjednodušším, co jsme měli v prváku.
že ta milá profesorka Tyler taky.

Další den měla být astronomie, ale učitel nedošel. Co se s ním stalo, ale nevíme. Vypsali nám náhradní termín. Lektvary po obědě byly nakonec fajn. Dost jsem se jich bála. Dopadlo to dobře a lektvar jsem uvařila.

Ve čtvrtek to byla teda smršť. Létání, dějiny a náhradní termín astronomie. Létání byla ooddechová zkouška. Na dějinách to teda bylo něco. Musela jsem dost vypisovat a něco ani nevím, že jsme probírali! Asi to bylo v době, kdy jsme byla nemocná. V astře jsme myslela, že na tom budu podobně. Mile nás mrzimorské překvapil záskok za profesora náš pan zástupce koloniho, pan Perry. Hned na začátku zkoušky mluvil z balkonu velmi klidným hlasem a zkouška proběhla velmi rychle. Nakonec jsem byla docela spokojená.

V pátek na nás čekali formule a obrana proti černé magii. Teorie pro mě byla horší než praxe, i když tam jsem lehce byla taky zmatená. Třeba kdy se probíraly ohňové nápisy nevím. Na praxi z obrany jsme chodili po kolejích a my šli jako poslední. Pak jsme společně zamířili ke koleji, před kterou postávali naši kolejni profesori - Perry a Hamilton. Jak říká Jodie zelený a hnědý. Moc nás to překvapilo, ale příjemně. Chtěli nám osobně popřát pěkné prázdniny. No prostě jsou to naše zlatíčka. * namalováno několik srdíček*

Poté nás čekala velká hostina, kde byl předán školní pohár za největší počet bodů. My jsme skončili poslední, ale rozhodně nás to nijak nerozhodilo. Jsem skvělá parta. Zmijozel byl třetí, a pak to nastalo. Pohár vyhrál Nebelvír o několik bodů před Havraspárem. Pro mě nečekaný zvrat. Havraspárští si nasadili takový růžový čepice a nesouhlasili s výsledky. Odešli. Zůstal tam jen Jack. Bylo mi ho líto. Pořádně jsme se ale nadlábli a ještě do noci si povídali na koleji.

Farma na konci duhy

Tak jak jsem se s našima domluvila, tak jsem udělala. Odjela jsem v létě vydělávat na farmu s krásným jménem: Farma na konci duhy. Již ze začátku jsem věděla, že to bude ono. Při přemístění z Kotle jsem potkala ... No deničku hádej koho asi. Nathana. To je můj zachránce nebo někdo jako starší brácha. Hned mi vše vysvětlil, jak to tu chodí a zavedl div, že né až do skleníku. Ve skleníku jsem pracovala s Isaacem. To je kluk z Nebelvíru myslím. Víím, že byl zamilovaný do profesorky Lowe. Práce nám šla pěkně od ruky a sebrali jsme všechny bylinky a

odnesli do skladu. Pak jsem kontaktu prostřednictvím mě s Tie, takže je to jako na hradě.

vyčkávala na Sienu. S tou jsem byla jen v dopisů a ona celou farmu vede. Ubytovala

Léto je v plném proudu

Léto bylo v plném proudu, když mě zastihla sova od našich, že přijede domů bratr a jestli bych je mohla přijet navštívit. Vůbec jsem neváhala a se Sienou jsem si domluvila dovolenou.

Ale ještě předtím než jsem odjela, čekala mě ještě směna v zahradě. K práci ve skleníku jsem se dostala taky ke sběru malin. Někdo na ně zapomněl, tak jsme měli před sobotou docela hoňky. Sbírala jsem je s Isaacem. Taky jsem tam potkala Tie a další holky, které o sobě malinami házely a ujídaly je. Docela mě našťvaly, deníčku. My potřebovali přece splnit kvótu! Neříkám, že maliny nejsou dobrý, ale fakt mě našťvaly.

Druhý den jsem odjížděla za našima do Godwicku. Moc jsem se těšila a asi i proto mi cesta vlakem ubíhala velmi rychle. Naši mě vyzvedli na nádraží autem. Ano! Můj táta si koupil auto, takovou mudlovskou věc, co jezdí na 4 kolech a přepravuje lidi. Na zahradě dováděl už náš pes neznámé rasy a když mě uviděl, doslova mě letěl vítat. On na mě nezapomněl, deníčku! moc mě tím potěšil.

Ta naše krásná zahrada je snad rok od roku krásnější. V rohu u rybníčka, ale přibyla houpací síť natažená mezi stromy. Tam se to bude lenořit! Už jsem se těšila, jak se tam natáhnou po ránu a přečtu si noviny. Ale to jsem nevěděla, co naši plánují.

Oba dva jsou vášniví zahrádkaři a díky tomu, to u nás vypadá jako na zahradě u mudlů. Vše pečlivě stříhají, okopávají, ryjí a sbírají. Ti právě na mě čekalo. Zelenina všude kam se podíváš. Tak trochu jsem si připadala jako na farmě. I králíky a slepice máme. Naštěstí hned druhý den přijel brácha David a vytáhl mě na dvoudenní stanování a výlet na nejbližší kopec. Když jsem vybalila můj mrzimorský spacák moc mi smál a bavil se u toho. A to ještě nevěděl, že máme celou kempovací sadu! Tu jsem vytahovala z batohu hned v zápětí. To už bratr smíchy padl na svůj spacák. Nechápu, co ho tak rozesmálo. Ty dva dny jsem si to moc užila.

Následující dny si byly docela podobné. Hodně práce na zahradě, ale taky hodně jídla, které jsem si nemusela vařit a zároveň jsme si i docela užívali. Brácha se zdržel déle než předpokládal a mě tím potěšil. Po 14 dnech bylo nutné se, ale vrátit zpět na farmu a zarobit si nějaké další galeony. Doufám, že se Sienou ještě nějakou dovču domluvíme před začátkem školního roku.

Taky mě u našich zastihla školní sova s vízem. No našim se docela líbilo. Teda alespoň se tak tvářili. Nevěděla jsem, jestli jim ho mám vůbec ukazovat. Brácha jen nechápal, kde se vzalo to P z létání. No prostě každému to hned nejde no.

Na farmě jsem potkala Tie a ta mi hned skočila kolem krku. To jsem vůbec netušila, ale moc mě to potěšilo, že jsem jí tolik chyběla. A hádej deníčku, v létání jsme na tom stejně. Stále taky mám pokoj v Kotli, tak jsem si tam šla trochu pouklízet a potkala jsem Yv v hale a pokecaly jsme. Na farmě mám teď funkci skladníka, která mi zatím moc nejde, jelikož jsou všichni zodpovědní a vše dávají, kam patří. Tak deníčku zase příště.

●

KDO JE VLASTNĚ AMALIA GOOD?

Amalia Marie Cathy Good se narodila 20. června v roce 2002 v nemocnici v Cardiffu ve Walesu do rodiny kouzelníků. S rodiči a bratrem vyrůstá v Goodwicku (15 Pant-Yr-Ychain, Goodwick SA64 0DN) ve Walesu, do doby než její bratr vystudoval a odstěhoval se.

Amalia je na svůj věk velice vysoká mladá dívka, která má blondáté vlasy. Její vlasy nejsou moc dlouhé, asi do výše ramen. Má modré oči, které se vyvalují na obličeji, drobný nos a malá ústa po matce. Ráda sportuje a její tělo není žádný "rosol". Nejraději nosí šaty sukně především modré barvy. V jejím šatníku nechybí ani kalhoty a trička. Svou povahou připomíná spíš matku. Je to klidná mladá dívka, která ráda potkává nové lidi, ale spíš je introvert. Ráda tancuje a poznává nové druhy rostlin.

Kolem domu, ve kterém vyrůstá a tráví čas o prázdninách, je rozlehlá zahrada se záhony zeleniny a ovocnými stromy. Nechybí zde i malá ohrádka se slepicemi. Nedaleko je také velký hustý les. V létě se v něm nachází spousta jahod, borůvek a morušek.

Otec John Ken Good se narodil 10. ledna 1975 v nemocnici v Cardiffu. Pracuje na Ministerstvu kouzel na odboru kontakty s mudly. Dost často bývá ten, který maže mudlům paměť, aby si nepamatovali kouzelníky. Studoval stejně jako jeho děti v Bradavicích. Je vysoké postavy asi 180cm. Jeho tělo zdobí několik velkých jizev převážně na nohách. Z domu neodejde bez upraveného knírku, který už si pár let pěstuje. Má hnědé oči a vlasy s fousy začínají šedivět. Je velice šarmantní, přátelské povahy. Jak sám on říká: "Jsem ještě ze staré školy." Gentleman v každém ohledu.

Matka Elise Helen Good (rozená Nicolsson) se narodila 13. září 1978 ve Stockholmské nemocnici ve Švédsku. Pracuje u nich ve městečku lékokouzelnice na vlastní pěst. Vystudovala Školu pro kouzelníky někde na severu Skandinávie. Toto místo je přísně tajné. Je střední postavy to je asi 165 cm a má dlouhé blondáté vlasy, které po většinou času nosí spletené do copu. Má modré oči jako Amalia. Rty má drobnější a často používá červenou rtěnku. Je velice introvertní, tichá žena, která se zároveň ráda stýká s novými lidmi. Ráda také pomáhá starším. Se svým manželem se potkala někde v Anglii, když přijela na stáž, aby získala zkušenosti v oboru v nemocnici u sv. Munga.

Bratr David Ken Good se narodil 12. května 1991 v nemocnici v Cardiffu. Vystudoval Školu Čar a kouzel v Bradavicích a nyní pracuje jako novinář švédských kouzelnických novin Dráp vpřed a trvale žije ve Švédsku. Je vyšší svalnaté postavy. Jeho vlasy jsou lehce nazrzlé. Někdy bývá velice neupravený. Přesto miluje nošení smokingů a cylindrů. Snaží se být jako jeho otec. Šarmantní, vtipný, ale zároveň nápomocný jako jeho matka.

Prarodiče z matčiny strany žijí ve Švédsku.

Prarodiče z otcovy strany již umřeli díky nepozornosti mladého mudly.

Po smrti prarodičů z otcovy strany zdělila rodiny polovinu jejich majetku. Druhou dostala jejich dcera Miriam Draks (rozená Good), Amaliina teta. Byt na jihu Cardiffu a pár set galeonů na účtě - polovinu. Dům je vybaven pro potřeby rodiny. Rodina velice šetří a dává část vydělaných peněz na účet Davidovi, Amalii a na účet rodiny.

Celá rodina fandí Wimboruským vosám a jsou velcí milovníci famrřpálu a přírody. Rádi chodí na dlouhé výlety do přírody a spí pod otevřenou oblohou.